

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **L. Z.**
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Kölblovou
se sídlem Tyrše a Fügnera 685, Říčany

proti

žalovaný: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016 č.j. ČOI 128105/16/O100

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy ze dne 30. 8. 2016 č.j. 10/0263/16/45 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 5 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o spotřebitelském úvěru“), čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 20 odst. 1 písm. b) téhož zákona, dále za porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 20 odst. 1 písm. d) téhož zákona, a též za porušení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 20 odst. 2 písm. a) téhož zákona.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za porušení § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, kterého se dopustil tím, že spotřebitelce M. Č. neposkytl před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru ze dne 6. 9. 2012 č. PH-345-2012 (dále jen „Smlouva“) s dostatečným předstihem v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 tohoto zákona. Dále žalobce porušil § 6 odst. 1 téhož zákona, kterého se dopustil tím, když ve Smlouvě neuvedl informace stanovené v příloze č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, a to konkrétně druh spotřebitelského úvěru, výpůjční úrokovou sazbu, informaci o právu obdržet kdykoliv bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umoření, je-li zahrnuto umoření jistiny spotřebitelského úvěru s pevně stanovenou dobou trvání, informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok dle § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, jakož i o částce úroku splatné za den, informaci o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu nákladů a o způsobu jejich stanovení, informaci o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra a označení dozorového orgánu. Žalobce byl dále shledán vinným porušením § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, kterého se dopustil tím, že před uzavřením Smlouvy neposoudil s odbornou péčí schopnost spotřebitelky splácet spotřebitelský úvěr.
3. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že předmluvní informace byly spotřebitelce poskytnuty ústně paní E. S. a současně jí byly poskytnuty i v písemné podobě, spotřebitelka je však odmítla převzít. Závěr správního orgánu I. stupně o porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru označil žalobce za nesprávný, neboť způsob stanovení úroku a jeho splacení společně s jistinou, který byl sjednán ve smlouvě, byl v souladu se zákonem. Jeho výše nebyla nepřiměřená s ohledem na skutečnost, že se jednalo o nezajištěnou nebankovní půjčku. Ujednání, kdy jsou úroky stanoveny pevnou částkou, je zcela běžné a nelze z něj dovozovat jinou úrokovou sazbu, než jaká byla mezi účastníky sjednána. Také splatnost takto stanovených úroků, které se stávají součástí jistiny, je zcela běžná a nelze ji přičítat k tíži žalobce. Ten před uzavřením smlouvy odpovídajícím způsobem s odbornou péčí zhodnotil schopnost spotřebitelky úvěr splácet, a to na základě vyplněného formuláře žádosti o úvěr, výpisů z insolvenčního a živnostenského rejstříku a z katastru nemovitostí. Jinou možnost, jak úvěruschopnost spotřebitelky zjistit, žalobce neměl. Vycházel z její žádosti o úvěr a z předložených dokladů, z nichž vyplývalo, že je schopna úvěr splácet. Hodnocení věrohodnosti předložených podkladů není úkolem poskytovatele půjčky, jemuž rovněž nelze přičítat k tíži, že ne všichni žadatelé o úvěr předkládají podklady odrážející jejich skutečnou situaci. Žalobce učinil vše, co mu zákon ukládá. Připustil, že informace dle příloh zákona o spotřebitelském úvěru nebyly poskytnuty tak, jak zákon předpokládá, nicméně spotřebitelka měla před podpisem smlouvy všechny relevantní informace, byť ne ve stanovené formě. Dále poukázal na to, že je podnikající fyzickou osobou a že výše

uložené pokuty přesahuje výši poskytnutého úvěru. Protože již v oboru finančního poradenství nepodniká, odpadla preventivní složka sankce.

4. Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek konstatoval, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení, tedy v závěru, že se žalobce dopustil správních deliktů uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí, které mu byly bezpečně prokázány. Žalovaný neshledal ani žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí. K porušení § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru uvedl, že předmluvní fáze byla v době spáchání předmětného deliktu upravena v § 5 uvedeného zákona a věřiteli byla uložena povinnost poskytnout spotřebiteli informace dle přílohy č. 2 daného zákona v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy (či závazným návrhem na její uzavření). Dle § 22 odst. 5 téhož zákona pak bylo důkazní břemeno přeneseno na věřitele – pokud neprokáže, že informace spotřebiteli řádně poskytnul, má se za to, že stanovenou povinnost nesplnil. Pouhé tvrzení o ústním poskytnutí předmětných informací a o tom, že v písemné podobě je spotřebitelka odmítla přijmout, nepokládá žalovaný za dostatečný důkaz toho, že spotřebitelka skutečně všechny informace obdržela. Žalobce si měl být jako profesionál v oboru vědom svých zákonných povinností i toho, že poskytnutí předmluvních informací v náležité formě bude muset být schopen následně prokázat.
5. K porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru žalovaný uvedl, že úroková sazba slouží jako jeden ze základních parametrů umožňujících porovnat mezi sebou různé úvěrové produkty. Informace o její výši tedy nemůže být stanovena libovolně, ale pouze v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru, který ji v § 3 písm. l) definoval jako úrokovou sazbu vyjádřenou jako pevnou nebo pohyblivou procentní sazbu uplatňovanou ročně na čerpanou výši spotřebitelského úvěru. Aby uvedená informace vyhovovala zákonu, musí být vztahována k období 1 roku a též musí být vyjádřena v procentech. Při jejím určování muselo být také bráno v úvahu, že čerpaná výše úvěru vzhledem k tomu, že spotřebitel dluh průběžně splácí, nezůstává po celou dobu trvání úvěru shodná s počáteční výší úvěru. Byť je pravdou, že 25 % z částky 40 000 Kč je 10 000 Kč a vynásobením uvedené částky počtem 10 let dostaneme částku 100 000 Kč, kterou žalobce ve smlouvě deklaroval jako vyčíslený smluvní úrok, dle zákonné definice je zřejmé, že výpůjční úroková sazba vypočítaná dle matematických pravidel se hodnotě 25 % nerovná.
6. K porušení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru žalovaný konstatoval, že povinnost posuzovat úvěruschopnost spotřebitelů byla do českého právního řádu zavedena jako součást transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „směrnice č. 2008/48/ES“). V této souvislosti žalovaný citoval bod 26 preambule této směrnice a dále uvedl, že základem procesu posouzení úvěruschopnosti by mělo být porovnání aktuálních příjmů a výdajů spotřebitele. Je také nutno v co nejširší možné míře vycházet z údajů určitým způsobem ověřených či podložených dalšími doklady nad rámec pouhých prohlášení spotřebitele. Na tomto místě žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015 č.j. 1 As 30/2015 – 39 a uvedl, že je nutné mít na paměti, že zákon o spotřebitelském úvěru v § 22 odst. 5 konstruuje vyvratitelnou právní domněnku, že věřitel povinnost dle § 9 odst. 1 nesplnil, není-li prokázán opak. Je to tedy věřitel, kdo nese důkazní břemeno. Dle mínění žalovaného spotřebitelka M. Č. pravděpodobně patřila do kategorie spotřebitelů, které měl zákonodárce při konstruování povinnosti dle § 9 odst. 1 uvedeného zákona obzvlášť na mysli. Tato

spotřebitelka již dne 21. 2. 2012 uzavřela smlouvu o úvěru se společností HK Investment s.r.o., na jejímž základě měla splácet 3 584 Kč měsíčně, z její žádosti o spotřebitelský úvěr pak vyplynulo, že splácela ještě několik dalších úvěrů u různých věřitelů s tím, že měla celkově měsíčně splácet 13 000 Kč. Z toho je zřejmé, že v době podání žádosti o úvěr s velkou pravděpodobností řešila své aktuální zadlužení pomocí dalších půjček, přičemž právě vzniku dluhových spirál se zákon o spotřebitelském úvěru snažil zabránit. Při analýze příjmů spotřebitelky žalobce vycházel pouze z údajů předložených samotnou spotřebitelkou. Vzhledem k tomu, že byla osobou samostatně výdělečně činnou, nemohl po ní sice požadovat potvrzení o výši příjmů od zaměstnavatele, avšak ani v takové situaci by se věřitel neměl spoléhat pouze na tvrzení žadatelky o úvěr a měl by se pokusit její příjmy blíže analyzovat, a to například pomocí výpisu z bankovního účtu, daňového přiznání, či rozhodnutí o přiznání příspěvku na péči. Ze skutečnosti, že spotřebitelka podnikala v oboru účetnictví, také nelze dovozovat, že bude schopna úvěr splácet. Odpovědnost za posouzení úvěruschopnosti nelze přenášet na spotřebitele. Protože žalobce nepodnikl jakýkoliv pokus o ověření příjmů spotřebitelky, nepokládal žalovaný provedenou analýzu za vyhovující zákonu o spotřebitelském úvěru. Co se týče výdajů spotřebitelky, v žádosti o úvěr se kromě celkové výše měsíčních splátek nenacházely žádné další informace. Věřitel by se měl spotřebitele dotazovat minimálně na to, jaké jsou jeho běžné měsíční náklady na životní potřeby, nechat si je doložit, případně alespoň kriticky zhodnotit, zda jsou uváděné údaje v daném místě a čase reálné. Žalobce sice v dané věci nahlédl do katastru nemovitostí a do insolvenčního rejstříku, to však nemohlo pro hodnocení výdajů spotřebitelky stačit. Skutečnost, že spotřebitelka v žádosti o úvěr přiznala existenci několika úvěrů s celkovou výší měsíčních splátek 13 000 Kč, což představovalo podstatnou část jí tvrzeného měsíčního příjmu, měla žalobce vést ke zvýšené obezřetnosti, která se měla projevit například nahlédnutím do některého z úvěrových registrů. Žalovaný uzavřel, že žalobce neposoudil dostatečně příjmy ani výdaje spotřebitelky včetně jejích závazků, a porušil tak § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

7. Výši uložené pokuty žalovaný označil za přiměřenou s tím, že její odůvodnění nebylo zcela srozumitelné, a proto jej doplnil vlastní úvahou. Ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, že nejzávažnějším deliktem bylo neposkytnutí předšmluvních informací; k dalším deliktům pak bylo třeba v souladu s absorpční zásadou přihlížet jako k přitěžujícím okolnostem. Souhlasil také s hodnocením způsobu spáchání správních deliktů. Co se týče následků nejzávažnějšího z deliktů, hodnotil jej na rozdíl od správního orgánu I. stupně výrazně k tíži žalobce, protože spotřebitelce nebylo poskytnuto hned několik povinných údajů, přičemž zčásti se jednalo o údaje obzvlášť důležité (výše úrokové sazby, možnost odstoupení od smlouvy apod.). Také následek neposouzení úvěruschopnosti spotřebitelky nepovažoval žalovaný za typický a hodnotil jej k tíži žalobce. Běžným následkem je určité riziko, že spotřebitel bude mít potíže dostat svým závazkům. V tomto případě byl však následek mnohem závažnější, neboť spotřebitelka, která měla již několik jiných závazků, přijala další úvěr, který její zadluženost dále navýšil; v době rozhodování žalovaného s ní již bylo vedeno insolvenční řízení. Ocitla se tedy v situaci, která je z pohledu zákona o spotřebitelském úvěru nežádoucí a které měl § 9 odst. 1 uvedeného zákona za úkol předejít.
8. Za závažný tak žalovaný považoval jak správní delikt spočívající v neposkytnutí předšmluvních informací, tak oba další správní delikty, které hodnotil jako okolnosti výrazně přitěžující. I po zvážení mírně polehčující okolnosti spočívající v tom, že se

žalobce dopustil porušení zákona o spotřebitelském úvěru poprvé, se žalovanému jeví pokuta ve výši 100 000 Kč jako adekvátní. Žalobce sice tvrdil, že její výše přesahuje výši poskytnutého úvěru, opomněl však, že spotřebitelka se zavázala k zaplacení celkem 140 000 Kč, a sankce tak zdaleka nedosahuje výše majetkového prospěchu, který měl žalobci ze smlouvy plynout. Ani skutečnost, že žalobce byl podnikající fyzickou osobou, nebylo namístě hodnotit v jeho prospěch, když netvrdil, že by pro něj zaplacení pokuty mohlo mít negativní osobní důsledky a nedoložil ani nepříznivou majetkovou situaci. Žalobce sice tvrdil, že již spotřebitelské úvěry neposkytuje, ale stále byl držitelem živnostenského oprávnění, které mu tuto činnost umožňuje.

9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce shodně jako v odvolání namítl, že předsmuvní informace dle přílohy č. 2 zákona o spotřebitelském úvěru byly spotřebitelce poskytnuty před uzavřením smlouvy ústně jeho pracovnící E. S., která za žalobce se spotřebitelkou dojednávala smluvní podmínky, a současně jí touto pracovnící byly poskytnuty také v listinné podobě. Spotřebitelka je však odmítla převzít, o čemž svědčí písemné prohlášení E. S. ze dne 2.2.2015. Nejedná se o pouhé tvrzení žalobce, ale o prohlášení další osoby, které představuje důkaz k prokázání uvedeného tvrzení. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný bere za prokázané pouze tvrzení spotřebitelky M. Č., které nebylo ničím prokázáno. Důvěryhodnost této spotřebitelky byla navíc s ohledem na její jednání značně snížena – v průběhu správního řízení totiž vyšlo najevo, že skutečnosti, které uvedla v údajích žadatele o úvěr ze dne 6.9.2012, nebyly pravdivé, což ovšem žalobce nemohl v době poskytování úvěru zjistit.
10. V dalším žalobním bodu brojil žalobce proti závěru správních orgánů, že úroková sazba byla ve Smlouvě uvedena nesprávně. Konstatoval, že úroková sazba byla stanovena na 25 % ročně z částky 40 000 Kč, což při poskytnutí finančních prostředků na 10 let celkem činí 100 000 Kč. Ve smlouvě bylo stanoveno, že úvěr spolu s úrokem bude splácen ve 120 měsíčních splátkách ve výši 1 167 Kč (poslední splátka 1 127 Kč). Způsob stanovení úroku a jeho splácení společně s jistinou byl stanoven v souladu se zákonem, také jeho výše nebyla s ohledem na skutečnost, že se jednalo o nezajištěnou nebankovní půjčku, nepřiměřená (v této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002 a na nálezní Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 31.3.2011, sp. zn. Rsp 1705/10). Ujednání, kdy jsou úroky stanoveny pevnou částkou, jsou zcela běžná a nelze z nich dovozovat jinou úrokovou sazbu, než byla sjednána. Také splatnost takovýchto úroků, kdy se stávají součástí jistiny, je v souladu se zákonem a nelze ji žalobci přičítat k tíži.
11. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že neposoudil dostatečně úvěruschopnost spotřebitelky. Má za to, že v souvislosti s uzavřením Smlouvy odpovídajícím způsobem a s odbornou péčí zhodnotil schopnost spotřebitelky splácet, a splnil tak požadavek § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Vycházel přitom z následujících podkladů: vyplněný formulář žádosti o úvěr, výpisy z živnostenského a insolvenčního rejstříku, výpis z katastru nemovitostí. Jinou možnost, jak zjistit schopnost spotřebitelky splácet úvěr, žalobce neměl. Z iniciativy a vůle spotřebitelky uzavřít smlouvu a z předložených dokladů vyplývalo, že je schopna úvěr splácet, tudíž nebyl důvod žádosti nevyhovět. Úkolem poskytovatele půjčky není hodnocení věrohodnosti předložených podkladů a nelze mu klást k tíži to, že ne všichni žadatelé o úvěr předkládají podklady odrážející jejich skutečnou situaci. To, že spotřebitelka měla v okamžiku žádosti o úvěr splácet i jiné půjčky, není sama o sobě důvodem, proč by jí žalobce nemohl poskytnout půjčku, pokud je z dalších okolností zjištěna její schopnost splácet. Proti spotřebitelce nebylo vedeno

insolvenční ani exekuční řízení, pracovala v oboru účetnictví, tedy byla znalá v oblasti financí a měla příjmy (mj. příspěvek na péči o matku) v celkové výši 30 000 Kč měsíčně a další majetek. Navíc výše úvěru byla 40 000 Kč a jednotlivé splátky činily 1 167 Kč, což při uvedeném příjmu bylo pro spotřebitelku přijatelné i s jejími dalšími půjčkami. Paní S. jednala se spotřebitelkou o poskytnutí a podmínkách půjčky cca jeden měsíc, během nějž obě strany náležitě zhodnotily své postavení, stejně jako práva a povinnosti ze smlouvy, kterou hodlaly uzavřít. Na věřitele nelze přenášet odpovědnost za rozhodnutí dlužníka žádat a přijmout půjčku, ani povinnost zjišťovat, zda jsou údaje poskytnuté žadatelem o úvěr správné a pravdivé. Žalovaný však přenesl veškerou zodpovědnost na věřitele. Pokud žadatel na své žádosti trvá, ačkoliv mu jeho situace již neumožňuje přistupovat k dalším úvěrům, nemůže jít jeho rozhodnutí uzavřít smlouvu k tíži věřitele, pokud ten situaci náležitě zhodnotil. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 1. 2017 sp. zn. I. ÚS 2078/16.

12. Žalobce závěrem poznamenal na to, že uložená pokuta přesahuje výši poskytnutého úvěru. Je toho názoru, že učinil vše, co mu zákon ukládá. Bylo třeba přihlídnout také k tomu, že je bezúhonnou podnikající fyzickou osobou. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dále nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce již v oboru finančního poradenství nepodniká, čímž odpadla preventivní složka uložené sankce. Závěrem žalobce uvedl, že uloženou pokutu zaplatil, jelikož se obával případné exekuce, nicméně s její výší nesouhlasí. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, popř. aby rozhodl, že od uloženého trestu se upouští.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí a dále konstatoval, že žalobce zřejmě plně nechápe konstrukci odpovědnosti za správní delikt dle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru. Skutečnost, že se jej dopustil, totiž nebyla dovozována z tvrzení spotřebitelky, se kterou nebyl správní orgán vůbec v kontaktu. Kontrola u žalobce byla zahájena na základě podnětu právní zástupkyně spotřebitelky, která však ani nepoukázala na možné porušení § 5 odst. 1 uvedeného zákona. Správní orgán I. stupně se rozhodl podrobně prozkoumat průběh uzavírání celé Smlouvy, a proto v souladu s § 22 odst. 5 zákona o spotřebitelském úvěru žalobce vyzval, aby prokázal, že spotřebitelce před uzavřením Smlouvy poskytl v dostatečném předstihu a v řádné formě všechny povinné předmluvní informace. Pokud jde o porušení § 6 odst. 1 předmětného zákona, žalovaný netvrdil, že by úroky nebylo možné stanovit pevnou částkou, aby však spotřebitelé mohli jednotlivé produkty porovnat, musí jim věřitel poskytnout mimo jiné informaci o tzv. výpůjční úrokové sazbě, která musí vyhovět § 3 písm. l) zákona o spotřebitelském úvěru, tedy musí jít o procentní sazbu uplatňovanou ročně na čerpanou výši spotřebitelského úvěru, při jejímž určování musí být brána v potaz základní matematická pravidla.
14. Stran posouzení úvěruschopnosti spotřebitelky žalovaný uvedl, že podstatu porušení předmětné povinnosti spatřoval v zejména v tom, že žalobce po spotřebitelce vůbec nepožadoval předložení podkladů, které by vypovídaly o jejích příjmech, ale spolehl se čistě na její tvrzení. Vůbec nezjišťoval ani to, jaké jsou její výdaje. Žalovaný nepřenesl veškerou zodpovědnost na žalobce, jen požaduje, aby při posuzování úvěruschopnosti postupoval s odbornou péčí; požadavek odborné péče žalovaný vykládá ve shodě s rozhodovací praxí soudů.
15. Při ústním jednání před soudem konaném dne 26.5.2020 žalobce setrval na podané žalobě a v ní uplatněných námitkách. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a podotkl, že žalobcem zmiňovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2078/16 nesouvisí

s poskytováním spotřebitelských úvěrů. Týká se práva pacientů odmítnout léčbu, a na projednávanou věc jej tudíž nelze aplikovat.

16. Soud při ústním jednání zamítl pro nadbytečnost důkazní návrhy žalobce, neboť shledal, že o žalobě je možné rozhodnout na základě listin, které jsou obsahem správního spisu. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu [(§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.].
17. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
18. Podle § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve znění účinném do 24.2.2013 věřitel poskytne spotřebiteli v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Učiní tak s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, nebo před tím, než spotřebitel učiní závazný návrh na uzavření takové smlouvy. Všechny informace musí být stejně výrazné. Jiné informace než uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu poskytne věřitel v samostatném dokumentu.
19. Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a věřitel je povinen v ní uvést informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.
20. Podle § 3 písm. l zákona o spotřebitelském úvěru se pro účely tohoto zákona výpůjční úrokovou sazbou rozumí úroková sazba vyjádřená jako pevná nebo pohyblivá procentní sazba uplatňovaná ročně na čerpanou výši spotřebitelského úvěru.
21. Podle § 3 písm. m) zákona o spotřebitelském úvěru se pro účely tohoto zákona pevnou výpůjční úrokovou sazbou rozumí jediná výpůjční úroková sazba sjednaná mezi věřitelem a spotřebitelem na celou dobu trvání spotřebitelského úvěru nebo více výpůjčních úrokových sazeb stanovených pro dílčí období výhradně neměnnou konkrétní procentní hodnotou; nejsou-li ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, stanoveny všechny výpůjční úrokové sazby, považuje se výpůjční úroková sazba za pevně stanovenou pouze pro dílčí období, pro která jsou výpůjční úrokové sazby stanoveny výhradně neměnnou konkrétní procentní hodnotou sjednanou při uzavření této smlouvy.
22. Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele.
23. Podle § 9 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru spotřebitel poskytne věřiteli na jeho žádost úplné, přesné a pravdivé údaje nezbytné pro posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr.
24. Podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 neposkytne spotřebiteli před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, informace podle přílohy č. 2 k tomuto zákonu.

25. Podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 6 odst. 1 neposkytne spotřebiteli ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, písemně informace podle přílohy č. 3 k tomuto zákonu
26. Podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost podle § 9 odst. 1 posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr.
27. Podle § 20 odst. 5 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1, odstavce 2 písm. b), c), d) a e).
28. Podle § 20 odst. 5 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru za správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 2 písm. a).
29. Podle § 22 odst. 5 zákona o spotřebitelském úvěru není-li prokázán opak, má se za to, že věřitel povinnosti podle § 5, § 7 a § 9 nesplnil.
30. Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že informační povinnost vůči spotřebitelce M. Č. uloženou mu ustanovením § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru řádně splnil prostřednictvím své zaměstnankyně paní E. S. Je pravdou, že žalobce v řízení předložil správnímu orgánu jako důkaz k prokázání tohoto tvrzení písemné prohlášení E. S. ze dne 2.2.2015, v němž jmenovaná uvádí, že pro žalobce zařizovala veškeré administrativní záležitosti související se Smlouvou uzavřenou s M. Č., a že M.Č. „ústně informovala o všech náležitostech smlouvy o spotřebitelském úvěru, včetně informací dle § 6 zákona o spotřebitelském úvěru, které jsem pro ni měla připravené i v písemné podobě. V písemné podobě však paní Čocková odmítla tyto informace převzít s tím, že jako účetní tyto věci zná.“ Soud po posouzení tohoto listinného důkazu dospěl k závěru, že prohlášení E. S. neprokazuje splnění informační povinnosti podle § 5 zákona o spotřebitelském úvěru, neboť jmenovaná zaměstnankyně žalobce v něm předně neuvádí, že by poskytla spotřebitelce M. Č. v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat informace uvedené v příloze č. 2 k zákonu o spotřebitelském úvěru, které nelze ztotožňovat či zaměňovat s náležitostmi smlouvy o spotřebitelském úvěru ani s informacemi dle ustanovení § 6 zákona o spotřebitelském úvěru, jež jsou v prohlášení zmiňovány. Nadto soud prohlášení E. S. považuje za krajně nevěrohodné. Nelze totiž uvěřit tomu, že by se spotřebitelka M. Č. nechala podrobně ústně informovat o všech náležitostech smlouvy o spotřebitelském úvěru, aby následně tyto informace v písemné podobě odmítla převzít s tím, že je přece jako účetní zná.
31. To, že E. S. spotřebitelku informovala ústně, je zcela nerozhodné, protože zákonnou informační povinnost v daném případě nelze splnit ústní formou. Spotřebiteli je nutno poskytnout předmluvní informace uvedené v příloze č. 2 k zákonu o spotřebitelském úvěru buď (a) v listinné podobě, nebo za (b) na jiném trvalém nosiči dat. Splnění této povinnosti žalobce v řízení před správním orgánem věrohodně neprokázal - prohlášení E. S. z výše popsanych důvodů splnění uvedené povinnosti neprokazuje a jiný důkaz žalobce nepředložil. Soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že žalobce nesplněním předmluvní informační povinnosti porušil § 5 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 20 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
32. Za opodstatněný považuje soud také závěr žalovaného, že žalobce porušil § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru tím, že ve Smlouvě neuvedl všechny informace stanovené v příloze č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, čímž spáchal správní delikt podle § 20 odst.

1 písm. d) téhož zákona. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcův nesouhlas se způsobem, jakým byla ve Smlouvě vypočtena výpůjční úroková sazba. Žalobci je sice možné přitakat v tom, že jím stanovený způsob určení výpůjční úrokové sazby uvedený v článku II. Smlouvy (*Věřitel a dlužník sjednávají smluvní úrok ve výši 25 % p.a. z částky 40.000,- Kč, což při poskytnutí finančních prostředků na dobu 10 let činí celkem 100.000,- Kč*) je možno podřadit pod definici pevné výpůjční úrokové sazby ve smyslu § 3 písm. l) a m) zákona o spotřebitelském úvěru, neboť zákon výslovně nepožaduje, aby výpůjční úroková sazba byla nutně vztažena (a počítána) pouze ve vztahu k dosud nesplacené části úvěru, a také nedefinuje, co se rozumí „*čerpanou výši spotřebitelského úvěru*“, takže žalobce mohl oprávněně předpokládat, že se v daném případě jedná o částku 40.000,- Kč odpovídající celkové výši spotřebitelského úvěru, která byla M. Č. poskytnuta (a spotřebitelka ji tedy čerpala) v souladu s článkem III. Smlouvy ihned po jejím podpisu. Dle názoru soudu je tak možné akceptovat i jednoduchý způsob stanovení výpůjční úrokové sazby deklarovaný žalobcem, kdy je pevná výpůjční úroková sazba určena neměnnou konkrétní procentní hodnotou vztaženou k celé čerpané výši spotřebitelského úvěru (zde 40.000,- Kč), přičemž je takto sjednána na celou dobu trvání spotřebitelského úvěru (10 let).

33. Právě uvedené však nic nemění na skutečnosti, že žalobce porušil § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, protože ve Smlouvě neuvedl celou řadu dalších informací stanovených v příloze č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, konkrétně druh spotřebitelského úvěru, informaci o právu obdržet kdykoliv bezplatně výpis z účtu v podobě tabulky umoření, je-li zahrnuto umoření jistiny spotřebitelského úvěru s pevně stanovenou dobou trvání, informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, včetně informace o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok dle § 11 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, jakož i o částce úroku splatné za den, informaci o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu nákladů a o způsobu jejich stanovení, informaci o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra a označení dozorového orgánu. Aby žalobce účinně zpochybnil závěr žalovaného o spáchání správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. d) téhož zákona, musel by v žalobě uplatnit relevantní námitky proti všem těmto zjištěním žalovaného, o něž se výrok o spáchání uvedeného správního deliktu opírá, což neučinil. Jeho obrana, v níž se omezil pouze na správnost sjednané výpůjční úrokové sazby, sama o sobě ke zpochybnění zákonnosti uvedeného výroku nepostačuje.
34. Soud pouze na okraj dodává, že žalobce nebyl v projednávané věci sankcionován za nepřiměřenou výši sjednaných úroků. Jeho argumentace o přiměřenosti sjednané úrokové sazby a jejím souladu s požadavky judikatury civilních soudů je tak pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní.
35. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil také námitku žalobce, že úvěruschopnost spotřebitelky prověřil dostatečně. Vzhledem k tomu, že žalobce při posouzení schopnosti spotřebitelky M. Č. splácet spotřebitelský úvěr vycházel toliko z údajů, které spotřebitelka sama uvedla v žádosti o úvěr a nijak blíže její příjmy a výdaje nezkoumal, a to s odůvodněním, že se jednalo o osobu samostatně výdělečně činnou a navíc znalou financí, je třeba přisvědčit závěru žalovaného, že jednání žalobce nelze považovat za posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr s odbornou péčí, jak požaduje § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalovaný v tomto směru v napadeném rozhodnutí přiléhavě poukázal na skutečnost, že zákon o spotřebitelském úvěru byl transpozicí směrnice č.

2008/48/ES, přičemž předobrazem § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru byl článek 8 uvedené směrnice, který uložil členským státům povinnost zajistit, aby „*před uzavřením úvěrové smlouvy věřitel posoudil úvěruschopnost spotřebitele na základě dostatečných informací získaných případně od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 4. 2015 č.j. 1 As 30/2015 – 39 poukázal na to, že výkladem článku 8 směrnice se zabýval Soudní dvůr Evropské unie (čtvrtý senát) v rozsudku ze dne 18. 12. 2014 ve věci C-449/13, *CA Consumer Finance proti Ingrid Bakkaus a další*. Jednalo se o rozhodnutí o předběžné otázce francouzského soudu, který se mimo jiné dotazoval, zda má být článek 8 směrnice vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byla kontrola úvěruschopnosti spotřebitele provedena jen na základě informací uvedených spotřebitelem, aniž byly tyto informace ověřeny pomocí jiných údajů. Soudní dvůr v této souvislosti poznamenal, že směrnice č. 2008/48/ES neobsahuje taxativní výčet informací, na základě nichž má poskytovatel úvěru posoudit úvěruschopnost spotřebitele, ani nespécifikuje, jestli mají být tyto informace kontrolovány, a pokud ano, jakým způsobem. Článek 8 ve spojení s bodem 26 směrnice naopak přiznává poskytovateli úvěru prostor pro uvážení při určování, zda informace, které má k dispozici, stačí k doložení úvěruschopnosti spotřebitele, či nikoli, a zda je má ověřit pomocí jiných údajů (viz odst. 36 rozsudku). Z toho podle Soudního dvora vyplývá, že „[...] poskytovatel úvěru musí zaprvé v každém jednotlivém případě s přihlédnutím k jeho konkrétním okolnostem zvážit, zda se jedná o příslušné informace a zda jsou tyto informace dostatečné pro posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. V tomto ohledu se dostatečnost uvedených informací může lišit podle okolností, za nichž dojde k uzavření úvěrové smlouvy, podle osobní situace spotřebitele nebo podle částky úvěru uvedené v této smlouvě. Toto posouzení lze provést s pomocí dokladů o finanční situaci spotřebitele, ale nelze vyloučit možnost, aby poskytovatel úvěru zohlednil případné dříve získané znalosti o finanční situaci zájemce o úvěr. Avšak pouhá ničím nepodložená prohlášení spotřebitele nemohou být sama o sobě kvalifikována jako dostatečná, nejsou-li podepřena žádnými doklady. Zadruhé – aniž je dotčena druhá věta čl. 8 odst. 1 směrnice 2008/48, podle které mohou členské státy ve svých právních předpisech zachovat požadavek, aby poskytovatel úvěru vyhledal údaje v databázi – směrnice 2008/48 neukládá poskytovatelům úvěru povinnost provádět systematicky kontrolu pravdivosti informací poskytnutých spotřebitelem. V závislosti na okolnostech každého jednotlivého případu se poskytovatel úvěru může buď spokojit s informacemi, které mu poskytne spotřebitel, anebo může dospět k názoru, že je nezbytné, aby tyto informace byly potvrzeny pomocí dalších údajů.“

36. Nejvyšší správní soud, vycházející ze shora uvedených východisek, v témže rozsudku konstatoval, že „posouzení úvěruschopnosti spotřebitele může být provedeno pouze na základě informací uvedených spotřebitelem, pokud budou tyto informace dostatečné a jeho pouhá prohlášení budou podepřena doklady. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, které představuje transpozici článku 8 odst. 1 směrnice do českého právního řádu, by tak mělo být vykládáno stejným způsobem, neboť sleduje stejný účel.“ Následně dodal, že „je třeba vykládat § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru tak, že věřitel musí náležitě pečlivě zjišťovat schopnost spotřebitele splácet úvěr a požadovat doklady k jeho tvrzení. Je také nutno dovodit, že věřitel by měl úvěruschopnost dlužníka aktivně zjišťovat a prověřovat, nikoliv se spokojit pouze s jeho ničím nedoloženými prohlášeními.“ Závěrem konstatoval, že „postup stěžovatelky, která posuzovala úvěruschopnost spotřebitele pouze na základě jejich ničím nedoložených prohlášení, byl v rozporu s požadavkem zjištění schopnosti spotřebitele splácet úvěr s odbornou péčí ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Zdejší soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že požadovanými doklady pro prokázání úvěruschopnosti spotřebitele mohou být např.

potvrzení o zaměstnání a příjmu, výplatní pásy, výpisy z bankovního účtu žadatele a podobně.“ Přitom by dle Nejvyššího správního soudu „mělo jít o doklady vydané spotřebiteli třetí stranou, které budou objektivně a věrohodně vypovídat o spotřebitelově schopnosti dostat svým závazkům ze smlouvy o úvěru.“

37. V posuzovaném případě se žalobce spokojil pouze s údaji, které spotřebitelka uvedla v žádosti o úvěr a s údaji z insolvenčního a živnostenského rejstříku a katastru nemovitostí. Zcela tak rezignoval na jakékoliv aktivní zjišťování skutečné schopnosti spotřebitelky splácet, když po ní mohl (a měl) požadovat například výpisy z bankovních účtů a též (protože se jednalo o osobu samostatně výdělečně činnou) daňová přiznání za několik posledních zdaňovacích období. Informace plynoucí z těchto listin by mu – ve spojení s dalšími informacemi – byly s to poskytnout kvalifikovaný obraz o skutečné finanční situaci spotřebitelky, potřebný pro posouzení její schopnosti splácet spotřebitelský úvěr. Žalovaný rovněž oprávněně vytýká žalobci, že neučinil zhola nic za účelem ověření skutečné výše výdajů spotřebitelky. Jeho postup v dané věci tak byl v rozporu s požadavkem na zjištění schopnosti spotřebitelky splácet spotřebitelský úvěr s odbornou péčí, v čemž správní orgán právem spatřoval naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru.
38. Žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2078/16 je vskutku nepřipadný. Jak při ústním jednání před soudem správně konstatoval žalovaný, uvedené rozhodnutí se týká práva pacienta odmítnout poskytnutí zdravotní péče, s poskytováním spotřebitelských úvěrů vůbec nesouvisí, a na projednávanou věc jej tudíž nelze aplikovat.
39. Argumentace žalobce, že uložená pokuta převýšila částku poskytnutého úvěru, nijak neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zákon nepožaduje, aby výše pokuty za uvedené správní delikty korespondovala výši úvěru. Co se týče výše žalobci uložené pokuty, nelze přehlédnout, že žalobce spáchal vícero sbíhajících se správních deliktů, za něž mu bylo možno uložit sankci do výše několika milionů korun. Správní orgán v rámci úvah o výši sankce správně vyhodnotil nezávažnější správní delikt a náležitě se zabýval jednotlivými přítěžujícími a polehčujícími okolnostmi, přičemž tyto své úvahy následně promítl do výše uložené sankce. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zohlednil jako polehčující okolnost zjištění, že se žalobce porušení zákona o spotřebitelském úvěru dopustil poprvé. To, že žalobce byl v rozhodné době podnikající fyzickou osobou, nemá bez dalšího význam pro výměru sankce, neboť zákon o spotřebitelském úvěru při stanovení pokut za porušení v něm uložených povinností nerozlišuje mezi podnikajícími fyzickými osobami na straně jedné a právnickými osobami na straně druhé. Uvedené platí tím spíše, že žalobce ani netvrdil, že by pro něj (jako podnikající fyzickou osobu) mohlo mít zaplacení pokuty negativní osobní důsledky a nedoložil ani nepříznivou majetkovou situaci. Skutečnost, že žalobce již v oboru finančního poradenství nepodniká, není liberačním důvodem, a žalovaný ji právem nepovažoval ani za polehčující okolnost, ke které by bylo nutno přihlídnout při stanovení výše pokuty. V důsledku této skutečnosti rozhodně „neodpadla preventivní složka uložené sankce“, jak se mylně domnívá žalobce. Preventivní funkce sankce spočívá v jejím působení do budoucna nejen na pachatele samotného, ale též na další subjekty v obdobném postavení, které má rovněž odrazovat od páčání protiprávního jednání, za které byl pachatel postižen.
40. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.
41. Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených

může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Jak již soud konstatoval výše, žalovaný při rozhodování v dané věci náležitě zohlednil všechna zákonná kritéria pro ukládání sankce, přihlédl ke všem relevantním okolnostem a výši uložené sankce dostatečně a srozumitelným způsobem odůvodnil. Žalobci uloženou pokutu nelze v kontextu výše uvedeného a skutečnosti, že pokuta svou výší odpovídá toliko 2 % horní hranice zákonem stanovené sazby, označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Soud proto návrhu žalobce na moderaci sankce nevyhověl. Pro úplnost dodává, že *„smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria pro její individualizaci zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“* (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č.j. 7 As 22/2012 – 23).

42. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu